

Karel & Joop

The Last Post

Het is stil in de stallen, de diervverzorgers zijn naar huis en ook het werk van de onderzoekers zit er op voor vandaag. In de lange gang zijn in het schemerlicht nog de sporen te zien van het schrobben. De geur van de dieren is vermengd met die van vers zaagsel en zeep. Zacht klinkt het geluid van een radio die in de aangrenzende kamer staat te spelen. De verlichting in de stallen is net uitgegaan en geritsel verraadt de ratten die daardoor wakker geworden zijn.

'Hoeveel aanbiedingen heb jij binnen?' Karel kijkt vragend naar Jopie. 'Mij valt het eerlijk gezegd een beetje tegen,' gaat hij verder zonder het antwoord af te wachten. 'De wetenschappers staan niet in de rij voor een oude surplus labrat. Het enige wat ik nog kan doen is onderwijs in een snijpracticum.' 'Maar dat is toch hartstikke leuk,' roept Jopie verbaasd, 'onderwijs is helemaal jouw ding.' 'Eh normaal gesproken zou ik enthousiast zijn voor een onderwijstaak maar bij snijpractica weet je het wel, één keer meedoen en daarna is het over en uit.' 'Oh bedoelen ze dat, tja daar zou ik ook niet zoveel zin in hebben,' geeft Jopie hem gelijk. 'Kijk' zegt Karel, enigszins ontgoochelt, 'ik snap dat ik als labrat niet van ouderdom zal sterven maar ik hoopte op iets heroïschers dan eerstejaarsbiologiestudenten, dat is toch niet zo gek?' 'Is plastineren dan niets voor je,' stelt Jopie voor, 'dat overleef je natuurlijk ook niet maar het is toch wat blijvender zal ik maar zeggen.' 'Dat zou inderdaad nog wel wat zijn, toch een soort van onsterfelijk, mijn steentje bijdragend aan de ontwikkeling in de wetenschap en volgend jaar mee naar de Biotechnische dagen.' 'En hoe staat het er bij jou voor Jopie, ik neem aan dat jij het snijpracticum ook als allerlaatste optie ziet?' 'Ik twijfel nog over herhuisvesting maar ik zie een beetje op tegen al die drukte, nieuwe gezichten, misschien wel kinderen. Stel je voor dat ik tegenvallend, dat mijn nieuwe gezin mij niet leuk genoeg vindt, dan sta ik daar te verpieteren in een hokje op de vensterbank.' 'Volgens mij maak je je teveel zorgen Joop, ik neem aan dat ze je pleeggezin wel informeren en selecteren. En trouwens, ik geloof dat het voornamelijk studenten zijn die een labrat in huis nemen. En dat is echt wel wat voor jou Jopie, veel feestjes en veel bier en 's ochtends mag je uitslapen.' 'Dat klinkt inderdaad wel aantrekkelijk, dat wil ik wel.' En hij kijkt alweer wat enthousiaster uit zijn ogen. 'Wil jij niet mee Karel? Samen is het

nog leuker en dan hoeven we ook geen afscheid te nemen.' 'Wat denk je zelf, feestjes, bier en uitslapen dat is niets voor mij. Nee hoor, laat mij maar in de wetenschap werken ook al is dat dan geplastineerd. En er zijn genoeg vrijwilligers die met je mee willen, sterker nog je mag niet eens alleen.' Dat is een hele opluchting voor Jopie, die het allemaal toch wel heel erg spannend vindt. 'Maar dan zien we elkaar nooit meer,' roept Jopie verschrikt uit. 'Tja dat is inderdaad heel erg jammer en ik zal je meer missen dan ik ooit voor mogelijk gehouden heb.' 'Ik jou ook Karel, heel erg veel...'

En wij jullie ook Karel en Joop, maar dit is echt de laatste Biotechniek waarin de belevenissen van Karel en Joop te lezen zijn. Ik heb met heel veel plezier de columns geschreven maar aan alles komt een eind. Ik hoop dat een nieuwe columnist deze plek gaat opvullen en er net zoveel plezier aan beleeft als ik al die jaren gedaan heb.

«